

РЕШЕНИЕ

№ 2212

гр. София, 09.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в
публично заседание на 18.04.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6896** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от
Административно-процесуалния кодекс вр. чл.118 от Кодекса за С. О..

Образувано е по жалба на К. А. И. от гр.С.,чрез майка му и негов пълномощник В Х К срещу Решение № 326/18.08.2010г. на Главния директора на СУ”С. О.”– С.-град,с което е потвърдено Разпореждане № 213-00-4989-1 от 23.02.2020г. на Ръководителя на осигуряването за безработица при СУ”СО”-С. -град, с което на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 07.10.2009г. до 19.11.2009г. в размер на 6.00 лв. дневно на основание чл. 54б А.З от КСО.

Жалбоподателят оспорва основанието от КСО, цитирано в разпореждането за отпускането на обезщетението, оспорва срока и размера на отпуснатото обезщетение. Твърди, че е правоотношението му не е било прекратено нито по негово желание,нито с негово съгласие,а „по други причини”,във връзка с което същия бил завел дело и пред Лондонския трибунал по трудови спорове.Тъй като не е уволнен дисциплинарно, претендира, че има право на обезщетение за срок от 9 месеца и в размер на 60% от дохода, върху който е бил осигуряван, а не в минималния размер и срок на обезщетение и иска да му се отпусне дължимото обезщетение.

Ответникът – Директора на СУСО – С.-град, чрез юрисконсулт А изразява

становище за неоснователност на жалбата по подробно изложените мотиви в решението. В хода по същество в подробно развити писмени бележки подчертава, че съгласно чл. 54б А.З от КСО безработните лица, чиито правоотношения са били прекратени по тяхно желание или с тяхно съгласие, тъй като видно от приложения формуляр Е 301/удостоверяващ положения от жалбоподателя осигурителен стаж във В/,като основание за прекратяване на трудовото му правоотношение било записано „по неизвестни причини”. Касателно срока за получаване на обезщетението,отнетникът отново твърди,че същия е определен законосъобразно,тъй като заявлението не е подадено в срока по чл.3,А.1 от НОИПОБ.Моли да се потвърди решението и да се присъди минимално юрисконсултско възнаграждение.

Като съобрази приетите по делото доказателства, становищата на страните и приложимия закон и след служебна проверка на оспорения административен акт за валидност и законосъобразност на всички основания по чл. 146 от АПК,Административен съд-С. град,І отделение,7 състав намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Решението е връчено на жалбоподателя с обратна разписка на 30.08.2010г.Жалбата е подадена на 13.09.2010г. – в рамките на преклузивния 14-дневен срок за съдебно обжалване съгласно чл. 118 А.1 от КСО и от лице, имащо право и интерес от оспорването, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Не се спори между страните,че жалбоподателят е работил във В за периода 19.04.2006г. до 18.04.2009г.,който осигурителен период е установен безспорно и удостоверен с издадения на И. от компетентна институция в Англия формуляр Е301.Цитирания формуляр/приложен към административната преписка/ е издаден във връзка с депозирано от жалбоподателя до директора на СУСО заявление вх.№ 4989/07.10.2009г. за отпускане на парично обезщетение за безработица/ПОБ/ на основание чл.54а КСО,като в т.5.1 от същия като причини за прекратяване на трудовото правоотношение е посочено „други неизвестни”.

Във връзка със заявлението за отпускане на ПОБ от ДБТ-Възраждане са издадени служебни бележки изх.№№ Р-1050/09.02.2009г. и № Р-1103/11.02.2010г.,удостоверяващи обстоятелството,че жалбоподателят е регистриран като безработно търсещо работа лице в ДБТ”Възраждане” на 07.10.2009г.

Към заявлението за отпускане на ПОБ,жалбоподателят е приложил и писмо изх.№ ДХ-157160 от 04.11.2009г. на Трудови трибунали –А,видно от което И. е подал 3 искиви молби срещу работодателя си-Училището към английската църква Бишъп Юстас,като две от тези искиви молби са подадени от същия преди прекратяване на трудовото му правоотношение.Касателно третата искова молба,получена от трудовия трибунал на 25.06.2009г.,видно от цитираното писмо не става ясно за правното основание на трудовия спор.

Издадено е Разпореждане № 213-00-4989-1/23.02.2010г. на Ръководителя на

осигуряването за безработица при СУСО – С. град, с което на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 07.10.2009г. до 19.11.2010г. в размер на 6.00 лв. дневно на основание чл. 54б А.3 от КСО.

Разпореждането е обжалвано от К. И. по административен ред в срока съгласно чл. 117 А.1 т.2 б. „б” от КСО И. е обжалвал разпореждането пред Директора на СУСО, като с Решение № 326/18.08.2010г. на Главния директор на СУ”С. О.” – С.-град решаващия орган е отхвърлил жалбата му и е потвърдил Разпореждане № 213-00-4989-1/23.02.2010г. на Ръководителя на осигуряването за безработица при СУСО – С. град.

Директорът на СУ”СО” – С. град е възприел в мотивите на оспорваното решение, че жалбоподателят оспорва като неправилно определен периода и размера на паричното обезщетение за безработица. Отхвърлил жалбата като неоснователна и потвърдил разпореждането с мотив, че съгласно чл. 54а А.1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, които са подлежали на задължително О. за всички осигурени социални рискове, най-малко 9 месеца, доказан с образец Е 301, което основание е налице за жалбоподателя. В тази връзка е изяснил, че съгласно чл. 54б А.3 КСО, безработните лица, чиито правоотношения са били прекратени по тяхно желание или с тяхно съгласие или поради виновното им поведение, съгласно разпоредбата на чл. 54б, А.3 КСО, получават минималния размер на паричното обезщетение за безработица за срок от четири месеца.

Съгласно чл. 54ж А.1 от КСО паричните обезщетения за безработица се отпускат с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на НОИ. Разпореждането е издадено от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия. Издадено е в необходимата писмена форма и съдържа мотивиращите го правни и фактически основания. Спазена е предвидената административна процедура в глава четвърта „а” Парични обезщетения, предхождаща издаването на разпореждането. Потвърдилото го решение на Директора на СУ”СО” – С. град също е издадено от компетентен орган, в необходимата форма, при надлежно упражнено в срок право на жалба в процедурата по задължително административно обжалване по реда на чл. 117 А.1 т.2 б. б) от КСО.

Според разпоредбата на чл. 54а А.1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица” най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването. Безспорно жалбоподателят отговаря на това условие при наличен осигурителен стаж, видно от приложения по преписката формуляр Е301. Декларирал е и че отговаря на останалите 3 условия - има регистрация като безработен в Агенцията по заетостта, няма отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст или пенсия за ранно пенсиониране, не упражнява трудова дейност, за която да подлежи на задължително О. по чл.4 от

КСО.

Същият обаче,видно от датата на прекратяване на трудовото му правоотношение,посочена от него самия в подаденото заявление вх.№ 94K1-01-1 от 07.10.2009г., а именно:18.04.2009г. не е подал аявлението си в тримесечния срок по чл. 54а А.4 КСО/, поради което обезщетението правилно е било отпуснато от датата на подаване на заявлението до изтичане на 4-месечния срок по чл.54б,А.3 КСО.

Спорът между страните относно срока и размера на обезщетението касае правилното приложение на материалния закон.

Според чл. 54б КСО в общия случай дневното парично обезщетение за безработица е в размер 60 на сто от среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „безработица” за последните 9 календарни месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването, и не може да бъде по-малко от минималния и по-голямо от максималния дневен размер на обезщетението за безработица. Разпоредбата на А.3 на чл. 54б КСО създава едно ограничение по отношение на правото на осигуреното лице по А.1 от същата разпоредба,като предвижда,че безработните лица получават минималния размер на парично обезщетение за безработица за срок от 4 месеца, във всички случаи, когато правоотношението им е било прекратено **по тяхно желание или с тяхно съгласие, или поради виновното им поведение,както и на изрично изброени основания по други специални закони.**

Видно от приложения по делото образец от формуляр Е301 като причини за прекратяване на трудовото правоотношението на жалбоподателя е записано-„други неизвестни” и именно по този фактически въпрос е налице настоящия спор между страните. Във връзка с твърденията си,че неправилно и незаконосъобразно в конкретния случай,решаващия орган е приложил разпоредбата на чл.54б,А.3 КСО и твърдяното обстоятелството,че жалбоподателя води евентуален трудов спор по отношение на прекратяване на трудовото си правоотношение с Училището към английската църква Бишъп Юстас,същият в хода на делото е приложил писмо от 22.10.2010 г. на Апелационния трибунал по трудови спорове-Лондон.С това писмо,обаче само и единствено се уведомява жалбоподателя И.,че решението ще бъде изпратено на страните в най-кратки срокове.В същото не е посочено нито по кое дело е произнесено решението,нито предмета на правния спор между И. и Училището към английската църква Бишъп Юстас,за да се презюмира евентуално оспорване на незаконно уволнение от страна на И. и това обстоятелство да послужи на същия да упражни правото си по чл.54б,А.1 КСО.

Тъй като в настоящия случай,след като няма безспорни доказателства,че трудовото правоотношение на И. е прекратено по инициатива на работодателя без съгласие на И. (т.е. против негова воля), следователно правилно и законосъобразно решаващия административен орган е приел,че е дължим минималния размер на обезщетението съгласно чл. 54б А.3 от КСО за

срок от 4 месеца. Минималният дневен размер на обезщетението за 2010г. е 6 лв., определен в чл.11 от ЗБДОО за 2009г. т.е. правилно е приложен материалния закон и целта му.

Касателно срока на отпуснатото обезщетение,съдът намира,че възраженията на жалбоподателя в този смисъл се явяват неоснователни и недоказани.

Съгласно разпоредбата на чл.54,А.5 КСО,ако заявлението по А. 3 е подадено по неуважителни причини след изтичането на срока по А. 4, т. 1, паричното обезщетение се изплаща от датата на заявлението за определения по чл. 54или чл. 54б, А. 3 или А. 4 период, намален със закъснението.Видно от датата на подаване на заявлението -17.10.2009г. респ. датата на прекратяване на осигуряването 18.04.2009г., жалбоподателят е пропуснал 3-месечния срок по чл.54а,А.4,буква „а” КСО,като не е посочил релевантни уважителни причини за пропускането на този срок.Представените от същия електронен билет от WIZZ AIR,видно от който И. е пътувал на 04.05.2009г. от Л за Б,вкл.бордна карта към билета,копие от ленти за багаж от полет,билет за автобус Б –С. /неприети като доказателства по делото/ не обективират по никакъв начин уважителни причини от страна на И. за пропускане на горесцитирания срок.

Действително видно от приложеното в с.з. удостоверение № РЯБ 2567/10.03.2011г. се установява,че И. за периода 01.05.2009г. до 30.12.2009г. за пръв път е излязъл на 13.11.2009г.,но това отново установява факт ирелевантен по отношение на процесния казус,тъй като удостоверява само ,че към 13.11.2009г. жалбоподателя е бил на територията на РБ,когато е излязъл през ГКПП-К и това обстоятелство няма каквато и да било връзка с пропускането на срока по чл.54а,А.4 КСО от И. по уважителни причини.

Претенцията на жалбоподателя за отпускане на обезщетение в срока и размерите по чл. 54б А.1 от КСО е неоснователна и затова жалбата следва да се отхвърли.

При този изход на делото на осн. чл. 143 А.4 от АПК вр. чл. 78 А.8 от ГПК, в полза на СУСО следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв., съгласно чл. 7 А.1 т.4 вр. чл.8 от Наредба №1 /2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения/ *обн., ДВ, бр. 64 от 23.07.2004 г., изм. и доп., бр. 2 от 9.01.2009 г., доп., бр. 43 от 8.06.2010 г./*.

Водим от горното и на основание чл. 172 А.2 АПК Административен съд –С. град, I отделение, 7 състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. А. И. от гр.С.,чрез майка му и негов пълномощник В Х К срещу Решение № 326/18.08.2010г. на Главния директора на СУ”С. О.”– С.-град,с което е потвърдено Разпореждане № 213-00-4989-1 от 23.02.2020г. на Ръководителя на осигуряването за безработица при СУ”СО”-С. -град, с което на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 07.10.2009г. до 19.11.2009г. в размер на 6.00 лв. дневно на основание чл. 54б А.3 от КСО.

ОСЪЖДА К. А. И. от гр.С. да заплати на Столично управление „С. О.”-С. град деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховен Административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: